

tid kun blive 1,50 Kr. pr. Barn, og da man maa antage, at Sundhedsplejersker ikke ansættes overalt, kan Statens samlede Udgift ved Ordningen anslaaes til mellem 700 000 og 800 000 Kr.

I sin Fremsættelsestale paapegede *Undervisningsministeren*, at Sagen havde en lang Forhistorie. Tanken om Indførelse af et obligatorisk Skolelægetilsyn var allerede fremsat for mere end 60 Aar siden og havde været behandlet i ikke mindre end fire Kommissioner: i 1882, 1909 og 1919 samt sidst i Skolehygiejnekommissionen, der afgav Betænkning i 1938, og med hvis Forslag det foreliggende Lovforslag i Hovedtrækkene var identisk. Naar Tanken først nu var taget op til Løsning, skyldtes det for en stor Del Ængstelse for Udgifterne, men ogsaa at man havde ment, at den obligatoriske Lægeundersøgelse af alle Børn vilde støde paa Modstand hos Forældrene, en Modstand, som først et Oplysningsarbejde hos Forældrene vilde kunne overvinde. Forstaaelsen af Sagens Betydning var imidlertid stigende, og mange Bykommuner havde forlængst organiseret et Skolelægetilsyn, København saaledes allerede i 1897. For Købstædernes Vedkommende viste en Opgørelse, at over 100 Skoler var inde under et Skolelægetilsyn under en eller anden Form, hvori- mod en tilsvarende Fremgang ikke kunde noteres for Landkommunernes Vedkommende. Her var der kun oprettet Skolelægetilsyn ved 77 Skoler. Hvad Statsskolerne angik, havde de paa en enkelt Undtagelse nær intet Skolelægetilsyn. Ministeren fremhævede det som noget meget vigtigt, at man ikke havde foreslaaet Skolelægeordningen baseret paa Oprettelse af en Række Tjenestemandstillinger, men anset det for heldigst at lade Opgaven varetage af saadanne *praktiserende Læger*, der havde Interesse for og Kendskab til disse Forhold.

Under Sagens 1. Behandling i Landstinget udtalte *H. P. Johansen* (S.) efter nærmere at have gjort Rede for sit Syn paa de Spørgsmaal, som Lovforslaget omhandlede, at man — især ud fra et Forældresynspunkt, men ogsaa fra et Lærersynspunkt — maatte glæde sig over dets Fremsættelse. Han vilde paa sit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling, idet der dog var Enkeltheder, som burde overvejes nærmere i et Udvalg. *Stegger Nielsen* (V.) kunde billige Lovforslagets Princip, men nærede Betænkeligheder ved nogle af de foreslaaede Bestemmelser, ligesom han i det hele taget mente, at det paa forskellige Punkter vilde kunne forbedres noget. Han sluttede med at give Udtryk for Haabet om, at Lovforslaget, naar det var færdigbehandlet paa Rigsdagen, maatte være formet saaledes, at danske Hjem ikke følte sig generet ved Indgrib ovenfra i Henhold